

Οὕτω, πρό τινος κειροῦ εἰς σπουδαίον τι παιγνίδιον, ὅπερ ἀνέλαβον νὰ παίξω, δὲν ἐφάνην ἐπίσης τυχερός· ἀπενικνίτια· ἔχασα, ἔμεινα χρεώστης καὶ ἀπόψε πρόκειται νὰ πληρώσω τὸ χρέος μου.

Κάνένα δὲν ἐξέπληξεν ἡ σκοτεινὴ αὐτὴ ἐξήγησις· πάντες ἦσαν συνεθισμένοι ν' ἀκούωσι παρ' αὐτοῦ φράσεις δυσκατλήπτους καὶ γαιφώδεις.

Ὁ Πέτρος ἐξήγαγε τὸ ὥρολόγιόν του· ἦτο ἡ δεκάτη ὥρα. Ἐλαβε τὸν πλόν του καὶ ἐξῆλθε μετὰ βήματος εὐσταθοῦς.

Εἰς τὸν ἀντιθάλαμον εὔρε καθήμενοι τὸν οἰκογενειάρχην· ἐκεῖνον, εἰς δὲν ἡ τύχη εἶχε φανῇ κατὰ τὸ παιγνίδιον τοσοῦτον δυσμενής· ἐκάθητο εἰς γωνίαν τινὰ, ἐρείδων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ βραχίονός· ἄθυμος καὶ βεθυθισμένος εἰς σκέψεις. Καθ' ἣν στιγμήν διήρχετο ὁ Πέτρος ἐνώπιόν του, ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν ἐθεώρησε μὲ ἐλῆμμα πλήρες φθόνου.

Ὁ Πέτρος εἶδε τὸ ἐλῆμμα· παρετήρησε περίξ καὶ εἶδεν ὅτι οὐδεὶς ἄλλος εὐρίσκετο παρών. Ἐξήγαγε τὸ χαρτοφυλάκιόν του· ἐξωγαγμένον ἐκ τῶν χιρτονομισμάτων καὶ τὸ ἐνεχείρισε πρὸς αὐτόν. Χωρὶς νὰ σταθῇ δὲ ν' ἀκούσῃ τὰ ἐπιφωνήματα τοῦ θάρρους καὶ τοῦ ἀσυναρτήτου λόγου, οὗς ἐκεῖνος ἐπαύρατο ν' ἀρθρώσῃ, κατήλθει ἐσπευσμένως τὴν κλίμακα καὶ εὐρέθη εἰς τὴν ὁδόν.

Ἡ ὁδὸς ἦτο ἐρήμη· ὑπὸ τῇ ὑπατρείῳ φῶς ἐνός· ῥινοῦ ἐξήγαγε καὶ ἐξήτασε τὸ πολύκροτόν του.

Μετὰ τοῦτο ὤρνευσε πρὸς τὸ νεκροταφεῖον.

(ἔπεται συνέχεια)

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ.

ἐκ Γούρας τῆς Θεσσαλίας.

Ἐν ἀκόμῃ τῆς πολυπαθοῦς Θεσσαλίας τέκνον, ἐξ ἐκείνων, τὰ ὅποια διέπρεψαν

ἐπὶ συνέσει καὶ φιλοπατρίᾳ καὶ ἀρεῇ τιμιότητι, εἰς ἀκόμῃ ἐργάτης τῆς ἀρετῆς καὶ τῶν καλῶν πράξεων, ἐξ ἐκείνων, οἵτινες διέρχονται τὸν βίον των εὐεργετοῦντες καὶ ἀφίνουσι μετὰ θάνατον ἀνάμνησιν γλυκείαν καὶ προσφιλεῖν εἰς τοὺς συμπολίτας των, ὁ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ, περάνας τὸ ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτω στάδιόν του, ἐν ἀπαρμύλλῃ εὐθύτητι καὶ χρηστότητι μετέβη εἰς τὰς μονάς τῆς αἰωνιότητος καὶ τοῦ Μεγάλου Ἀπείρου! Παράβαλλουσι πολλάκις τὸν ἐπίγειον τῶν ἀνθρώπων βίον πρὸς τὴν πορείαν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς διαφόρων ποταμῶν, οἵτινες, ἀφοῦ διατρίξωσιν οἱ μὲν μεγαλίστερον, οἱ δὲ βραχύτερον δρόμον, χύνονται τελευταῖον ὅλοι εἰς τὸν Ὠκεανὸν καὶ μινύουσι τὰ ὕδατά των μετὰ τῶν ὠκεανείων. Ἡ παρὰ βολὴ φαίνεται ἐπιτυχής καὶ εὐτοχος, ἀλλ' ὁ βίος τοῦ ἀειμνήστου Ἀργυροπούλου ἔχει τι τὸ ἐξαιρετικόν, διότι δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς ἥρεμον ῥύακα, τοῦ ὁποίου τὰ διευχεστάτα καὶ κρυσταλλοειδῆ νάματα ἀρδεύουσι καθ' ἅπασαν τὴν μακρὰν των πορείαν τὰς περίξ ὄχθας καὶ πεδιάδας καὶ καθιστῶσι ταύτας τερπνάς, χλοερὰς καὶ γονίμους. Αἱ θύελλαι καὶ ἀνίστατόσεις τῶν στοιχείων μικρὸν ἢ οὐδὲν ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τοῦ ῥέμα κινέοντος· τὰ νάματά του ῥύακος· αἱ καταγίγδες ἀνατρέπουσι πᾶν τὸ προστυχόν, ἀλλ' οὗτος γαλήνιος ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργον τῆς ἀρδεύσεως καὶ γονιμοποιήσεως. Τὴν ὁμοιότητα θέλει καταδείξει ἡ σύντομος ἀφήγησις τῶν πράξεων τοῦ βίου τοῦ Δημητρίου Ἀργυροπούλου, εἰς ἣν καὶ μόνον θέλομεν τειροισθῇ κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον, καθόσον φρονούμεν ὅτι τὸ ἀληθὲς ἐγκώμιον τοῦ ἐναρέτου ἀνδρός εἶνε ἡ ἐξιστόρησις τοῦ βίου του.

Τέκνον καλῆς οἰκογενείας, ἐκ τῆς ἱστορικῆς Γούρας καταγόμενος, ὁ Δημήτριος Ἀργυρόπουλος ἀπεδήμησεν ἐν νεαρῇ ἡλικίᾳ εἰς Μικεδονίαν καὶ Θρά-

κην, ἔνθα δι' ἐντίμου ἐργασίας καὶ ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου τοῦ ἀπέκτησεν ἱκανὴν περιουσίαν. Εὐπορος δὲ ἤδη γενόμενος, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν γενέτειράν του γῆν κατέξευξεν ὥς κατοικίαν του τὸν Ἀλμυρὸν, κωμόπολιν, ἥτις μικρὸν ἀπέχει τοῦ Βελεστίνου (Φερρών), τῆς πατρίδος τοῦ πρωτομάρτυρος τῆς ἑλληνικῆς Παλλιγγενεσίας Ρήγχι. Τον τεῦθεν ἀναφαίνεται ἡ ἐξειδικασμένη τοῦ Ἀργυροπούλου σύνεσις. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ φανατισμὸς καὶ ἡ μισαλλοδοξία τῶν ὀθωμανῶν ἦσαν εἰς τὴν ἀκμὴν των, ἐν Ἀλμυρῷ δὲ κατῴκουν μόνον Τούρκοι γαιοκτῆμονες, μόλις δὲ παρετηροῦντο εὐάριθμοι Ἕλληνες γεωργοί, οὐδεμίαν ἰδιοκτησίαν κεκτημένοι. Πρῶτος ὁ Ἀργυρόπουλος ἀγοράσας γαίαν, ἔκτισεν ἰδιόκτητον οἰκίαν, προτρέπων καὶ ἄλλους ὁμογενεῖς ἵνα τὸ αὐτὸ πράξωσι. Ἡ προτροπὴ ἐγένετο δεκτὴ μετὰ προφανοῦς εὐχαριστήσεως καὶ πολλαχόθεν συνέρρεον Ἕλληνες καὶ ἀπεκαθιστάντο. Ἡ συρροὴ αὕτη διήγειρε τὸν φθόνον καὶ τὴν ζηλοτυπίαν τῶν ὀθωμανῶν, οἵτινες δυσχερῶς ἔβλεπον τὰς ἰδιοκτησίας των ἀγοραζόμενας νὰ μεταβαίνωσι βαθμυδὸν καὶ ἀνεπαισιήτως εἰς τὰς δραστηρίους καὶ ἐργατικὰς ἑλληνικὰς χεῖρας. Δὲν ἤρξαντο νὰ πολεμῶσι συστηματικῶς τὴν σχηματιζομένην ἤδη μικράν, οὕτως εἶπεῖν, ἀποικίαν. Ἡ ὑπόκωφος αὕτη καταδιώξις ἀπεπάρουνε τοὺς ἀτολμωτέρους τῶν κατοίκων καὶ ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐφάνη ὅτι τὸ ἀρξάμενον ἔργον μικροῦ δεῖν κατεστρέφετο. Ἀλλ' ὁ Ἀργυρόπουλος δι' ἀξιοθαυμάστου εὐσταθείας ἅμα δὲ καὶ ἀξιοπροσεπίας κατώρθωσε τοὺς μὲν νημονεστέρους ὀθωμανοὺς νὰ πείσῃ ὅτι ἔχουσι συμφέρον εἰς τὸν συνοικισμὸν ἐντίμων καὶ φιλοπῶν πολιτῶν, εἰς δὲ τὸν κατώτερον τουρκικὸν συρφετὸν ἔδωκε νὰ ἐννοήσῃ ἐπιτακτικῶς καὶ, οὕτως εἶπεῖν, ἐπιβλητικῶς, ὅτι εἰς μάτην κοπιῶσιν ἀγωνιζόμενοι νὰ ἐκδιώξωσι τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ τὴν γῆν τῶν πατέρων των. Ἡ

συμπεριφορὰ αὕτη ἐπέφερε θαυμαστὰ ἀποτελέσματα. Διότι ἐν βραχεὶ διαστήματι ἡ πρόην περὶ χεῖρά, ἀκατοίκητος καὶ νεκρικὴ τὴν ὄψιν πόλιν, μετεβλήθη, ὥς διὰ μαγικῆς ράβδου, εἰς ἀνθηρὰν καὶ ἐμπορικὴν κωμόπολιν, αἰγάζεται ἐκαλλιεργήθησαν καὶ φά προΐόντα ἐπὶ τοσοῦτον ἐπολλαπλασιάσθησαν, ὥστε ἐδέχσε καὶ ἐκκοκκιστικὴ μηχανὴ τοῦ θάμβανος νὰ μετακομισθῇ ἐκ τῆς Ἑσπερίας εἰς Ἀλμυρὸν. Ἐκεῖ δὲ ὅπου πρότερον ὑπῆρχον μόνον ὀλίγοι Ἕλληναὶ καλῶσαι καὶ αὐταὶ εἰς ὀθωμανοὺς ἀνήκουσαι, ἀριθμοῦνται ἤδη τριακόσαι ἑλληνικαὶ οἰκίαι ἰδιόκτητοι· ἐκεῖ δ' ὅπου ἐκάθηντο ὀλίγοι τινὲς σκυθρωποὶ καὶ ὀκνηροὶ ἀγάδες, ἀπὸ πρῶτας μέχρις ἐσπέρας καπνίζοντες καὶ ἀμέριμνοι, θεῶνται ἤδη πάσης τάξεως ἔμποροι καὶ τεχνῖται, ὥς φιλόπονοι μέλισσαι, πωλοῦντες ἢ ἀγοράζοντες καὶ πῆμποντες τὰ προϊόντα τῆς ἐργασίας των μέχρι τῆς ἐσπερίας. Εἰ καὶ ἐξ ἀρχῆς τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν ἐμερίμνησεν ὁ αἰδιδίμος Ἀργυρόπουλος καὶ περὶ Σχολεῖω, ἡ παρὰ τῶν Τούρκων ὅπως ἀντίδρασις περιέσπα τοσοῦτον τὴν προσοχὴν του, ὥστε μόλις διαβατικὰ τὰ βλέμματα ἔρριπτεν εἰς τὴν συσταθεῖσαν ἀλληλοδιδασκικὴν Σχολήν· ὅτε δὲ ὁ ἀνταγωνισμὸς κατεκυνάσθη, τότε σύμπασαν τὴν προσοχὴν αὐτοῦ ἔστρεψεν εἰς τὰ Σχολεῖα. Τῇ πρωτοβουλίᾳ δὲ αὐτοῦ συνέστη Ἑλληνικὴ Σχολὴ δύο ἔχουσα ἑλληνοδιδασκαλοὺς· εἰς τὴν ἀλληλοδιδασκικὴν προστετέθη καὶ βοηθός. Ὑπὸ τινος δὲ ἐνστάτου, οὕτως εἶπεῖν, ὀρθοφροσύνης ὀρμώμενος ἐνόμιζεν ὅτι, ὅπως ἦ τέλειον τὸ ἔργον τῆς ἐκπαιδεύσεως, πρέπει ἐκ παραλλήλου νὰ καθιζῇ καὶ ἡ ἀγωγή τοῦ γυναικείου φύλου διὸ συγχρόνως εἰργάσθη καὶ πρὸς σύττασιν παρθεναγωγείου, τοῦ ὁποῦ ἰδρυθέντος, τὴν διεύθυνσιν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀνέλαβεν ἡ ἀξιόλογος καὶ φιλόπονος διευθύντρια κ. Ἐλισάβετ Μωραΐτου, ἥτις πρώτη

ἦλθεν ἐν Ἀλμυρῷ διδασκάλισσα.

Τοιαῦτα ἦσαν τὰ ἔργα καὶ αἱ προθέσεις τοῦ ἀειμνήστου Δ. Ἀργυροπούλου Ἀλλ' ἡ κορώις τῶν παντοίων αὐτοῦ ἀρετῶν ἦτο ὁ πρὸς τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων του εἰλικρινῆς καὶ ἀνυπόκριτος σεβασμός. Ἐμπλεὺς ἀγάπης, χρηστότητος καὶ γαλήνης, ἦν χορηγεῖ ἡ πρὸς τὴν θρησκείαν πεποίθησις, ἐξετέλει μετὰ παραδειγματικῆς ἀκριβοῦς τὰ χριστιανικά του καθήκοντα. Ποσάκις δὲν εἶδομεν μετὰ θαυμασμοῦ ἀπὸ πρωίας σεβάσμιον καὶ πολὺν γέροντα διευθυνόμενον ἐπιπρὸν πρὸς τὴν ἐκτὸς τῆς πόλεως—διὰ τὴν τῶν Ὀθωμανῶν ἀντίστασιν—κτισθεῖσαν ἐκκλησίαν! Τὸ πείραμα ἐπανελαμβάνετο τακτικώτατα ὁρῶν βαθεῖος πάσης Κυριακῆς καὶ πάσης ἐπισήμου ἑορτῆς, καὶ ἐν τασοῦτω ἦτο κατὰ πάντα ἀνεξιθρήσκος, διότι ἑρρῶνει ὅτι «εἰς τὴν συνείδησιν μόνος ὁ Θεὸς πρέπει νὰ βασιλεύῃ.» Τὰς ἀρετὰς ταύτας ἐκτιμῶντες οἱ κατὰ καιροὺς Μητροπολίται Λαρίσσης ἀπένειμον αὐτῷ διαρκῶς καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ βίου αὐτοῦ τὸν τίτλον τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου, δυνάμει τοῦ ὁποίου διετέλεσεν ἀείποτε προστάτης τῶν Σχολείων καὶ ἑνθερμος ὑπερασπιστὴς τῶν κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ Ἀλμυροῦ εὐαγῶν οἰκῶν. Τοσαύτη ἦτο δὲ ἡ ὑπόληψις, ἦν ἔχαιρεν, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ Ὀθωμανοὶ ἔπαυσαν τοῦ ν' ἀδικῶσιν, αἰδοῦμενοι τὸν Ἀργυρόπουλον. Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἐγίνωσκε νὰ συνδυάζῃ καταλλήλως τὴν ὑπομονὴν μετὰ τῆς εὐσταθείας καὶ ορονήσεως· ἀλλὰ καὶ τόλμης δὲν ἔστρεφετο ὁ αἰδοῦμος ὁσάκις ἡ περίστασις ἀπῆτει. Οἱ ἐν Ἀλμυρῷ ἐνθυμούνηται καλῶς τὴν ἀπαισίαν σκηνὴν τοῦ 1872, ὅτε, αἰμοβόρος μπίμπασης ὀθωμανὸς ἀθετήσας τὰς ἐπισήμως δοθείσας εἰς τοὺς 42 ἐκείνους ἀρματολούς καὶ κλέπτας ὑσχέσεις περὶ ἀμνηστίας καὶ ἀσφαλείας τῆς ζωῆς των καὶ καταπατήσας τοὺς ὄρκους του, ἀπεκεφάλισεν αὐτοῦς νύκ-

τωρ, ρίψας τὰ ἀκέφαλα πτώματά των ἔξω τοῦ στρατώνος καὶ μὴ ἐπιτρέπων τὸν ἐνταφιασμὸν τῶν γαικούριδων. Ὁ Ἀργυρόπουλος τότε, ἐμφανισθεὶς ἐνώπιον τοῦ θηριώδους ἐκείνου σπαθοφόρου, «Βῆν, τῷ εἶπε μετὰ σταθερᾶς φωνῆς, ἡ ἐξουσία ἀρκετὰ ἐξεδικήθη κατὰ τῶν ἀτυχῶν αὐτῶν ἀνθρωπίνων πλασμάτων, ἄφριτε τώρα τὴν θρησκείαν νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ ἐαυτῆς καθήκον καλύπτουσα ὑπὸ τὴν γῆν τὰ ἀκέφαλα ταῦτα πτώματα.» Ἡ ἀξιοπρεπὴς αὕτα παρατήρησις ἐπέφερε τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα καὶ ὁ ἐνταφιασμὸς ἐξετελέσθη.

Ἠγέτης τῶν χριστιανῶν τῆς ἐπαρχίας Ἀλμυροῦ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ βίου του ἀναδειχθεὶς ὁ ἀειμνήστος Ἀργυρόπουλος, ἐξελέγετο πάντοτε μέλος τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου. Τιμᾷ δ' ἐξῆλθε τὸν ἀνδρα τὸ ἀκηλίδωτον τοῦ χαρακτήρος του καὶ ἡ ἀκραίτητος φιλαπατρία του· καὶ ποτὲ ἀείποτε προσκαλούμενος εἰς τὸν διοικητικὸν λαβύρινθον τῆς καταρροῦσης καὶ διεφθαρμένης αὐτοκρατορίας, μόνος αὐτὸς ἐξήρχετο τῶν ἀξιωματικῶν κμειπτός καὶ ἐνδοξότερος· οὐδ' αὐτὸ δὲ τὸ ἀπονεμηθὲν παράσημον τοῦ Μεδζιδιᾶ ἐπέδρασε κατὰ τι ἐπὶ τῆς διαγωγῆς του, ἀλλὰ μετεχειρίσθη τὴν ἐπιτροπὴν του εἰς τὸ νὰ προστατεύῃ τοὺς ἀδικουμένους. Διὰ τοιαύτης διαγωγῆς ἐκέρδιζε τὴν ἀγάπην τῶν συμπολιτῶν του, ὁ δὲ λαὸς, ὅστις χαρακτηρίζεται προσφιλέστατα ἐν τῇ ἀφελείᾳ του τοῦ ἀνθρώπου, ἀπεκάλει τὸν Ἀργυρόπουλον «προσφιλὴ καὶ σεβαστόν του ἄρχοντα.»

Τοιοῦτος ἐν συντόμῳ ὑπῆρξε ὁ δημόσιος βίος τοῦ ἀνδρός, ἐν δὲ τῷ ἰδιωτικῷ ἀνεδείχθη πατὴρ φιλόστοργος καὶ οἰκογενειάρχης· ἀγαθώτατος ἴσα τοῖς υἱοῖς του φιλήσας, ἀναθρέψας καὶ περιθάλψας τὰ ὀρφανὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀποθνήσκοντος· ἀδελφὸν τοῦ ὁ οἶκος του ἦν κοινὸν τῶν δυστυχῶν καταφύγιον, διὰ δὲ τὸν ἀρχαῖον καὶ πα-

τριπρῆχινόν τρόπον τοῦ ζῆν ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν περὶ χωρικῶν. «Ἀδραμῆτιος οἶκος».

Τὰς πολλὰς τοῦ ἀνδρὸς τούτου ἀρετάς, ὧν ἀπλὴν μόνον σκιαγράφειν ἐποίησάμεθα ἀνωτέρω, γινώσκουσι καὶ ὠνομολογοῦσι μὲν φωνῇ πάντες οἱ τῆς περιφερείας Ἀλμυροῦ καὶ οἱ πολλοὶ τῆς ἄλλης Θεσσαλίας κάτοικοι. Μίαν δ' ἀρετὴν ἐξοχόν, ἣν ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων ἠναγκάζετο νὰ κρύπτῃ ὁ αἰοῖμος, γινώσκουσι μόνον ὅσοι ἐκ τοῦ πλησίον ἐσπούδαταν τὸν ἄνδρα. Εἶνε δ' αὕτη ἡ ἀκριφὴς φιλοπατρία τοῦ ἡ κατὰ τῆς τυραννίας πάλιν τοῦ ἡτο μυστικῇ μὲν καὶ ἀφανῇ, ἀσφαλεστέρα ὅμως καὶ ἀποτελεσματικώτερα. Εἶχεν ἀκράδαντον πεποίθησιν ὅτι θὰ ἐλευθερωθῇ ἡ εὐγεως καὶ ζηλωτὴ Θεσσαλία, πλὴν ἐν ἀπωτέρω μέλλοντι. «Ἡμεῖς οἱ γέροντες, ἐλεγέ μοι ἡμέραν τινὰ ὃ φιλόπατρις καὶ γεραρὸς προσβύτης, δὲν θέλομεν ἀζιωθῇ νὰ ἴδωμεν τὴν πολυπόθητον ταύτην ἡμέραν, σεῖς οἱ νεώτεροι, εὐτυχέστεροι ἡμῶν, θὰ ἴδῃτε τὸ μέγα γεγονός, ὅπερ τοσοῦτον ποθεῖ τὸ ἔθνος· μίαν χάριν σὰς ζητῶ· ὅταν ἡ κοινὸν λευκὸς ἑλληνικὴ σημαία κυματίσῃ ἐκεῖ ἐπάνω (καὶ διὰ τῆς χειρὸς ἐδειξε πρὸς τὸ φρούριον) τότε, ὦ! τότε ἔλθετε, παῖδιμά μου, εἰς τὸν τάφον μου καὶ ἀναγγείλατέ μοι ὅτι ἡλευθερώθῃ ἡ πατρίς μας....» Μετὰ βραχείας δὲ στιγμῆς συγκινήσεως ὁ σεβάσμιος γέρον ἐξηκολούθησε· αὐτὸ αἰσθανθῶ τὸ χῶμα τοῦ μνήματός μου ἐλατρώτερον....» Καὶ δάκρυα θαλερὰ κατέβρεχον τὰς παρὰ τοῦ πολλοῦ προσβύτου.

Συγκαμφαλαιοῦντες τ' ἀνωτέρω, λέγομεν ὅτι ἀρετῇ, τιμιότητι, ἀγαθότητι, ζῆλῳ πρὸς τὴν παιδείαν, εὐλικρίνεια πρὸς τοὺς φίλους ἦσαν τὰ προσόντα τοῦ αἰοῖμου Ἀργυροπούλου. Ἐμβριθὲς τις ἐξεσάων ἀνακαλύπτει ἐν τῷ Ἀργυροπούλῳ τὰ σπέρματα τῆς μεγάλης ψυχῆς τοῦ μεγαλεπήβολου Ῥήγα. Δὲν ἐννοοῦμεν νὰ παραβῇ

μὲν τοὺς δύο τούτους ἄνδρας· πρῶτοι ἡμεῖς βεβαίως ὠνομολογοῦμεν τὴν μεγίστην διαφορὰν, ἥτις ὑπάρχει μεταξὺ αὐτῶν, ἀλλ' ἔχουσι καὶ τινὰ κοινὰ σημεῖα· ὁ μὲν ὡς ὑψιπέτης αἰετὸς διὰ θουρίων ἀσμάτων, διὰ τῆς λόγχης καὶ τοῦ ξίφους ἐπιχειρεῖ νὰ διαρρήξῃ τὰ δεσμὰ τῆς τυραννίας, ὁ δὲ, ὡς ἐργάτης φιλόπονος, ἐγκαθιδρύει καὶ προστατεύει τὸν ἑλληνισμόν εἰς τὴν πατρικὴν τοῦ γῆν. Τὸν Ῥήγαν ἰθαῦμασεν ὁ κόσμος, τὸν Ἀργυροπούλου ἐξετίμησαν οἱ γνωρίσαντες αὐτόν. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι πολλοὶ θὰ θεωρήσωσιν ὑπερβολὴν τὰ λεγόμενα· τὸ νὰ διατρίβῃ τις ὅμως ὑπὸ τὴν τυραννίαν καὶ νὰ χαλεκῇ τὰ δεσμὰ τῆς ὑπὸ τὸν πέλεκυν τοῦ δημίου δὲν εἶνε ἄξιον θαυμασμοῦ;

Ὁ θάνατος τοῦ αἰοῖμου Δημητρίου Ἀργυροπούλου ἀφῆκε μέγα κενὸν εἰς τὸν τόπον καὶ ἄφατον θλίψιν εἰς τοὺς συγγενεῖς καὶ συμπολίτας του. Ὑπολείπεται ὅμως καὶ μία παρήγορος ἰδέα. Ὅπως αἱ γεγραμμένα καρποφόροι δρῦς καταστρεφόμεναι ἀφίνουσι πάλιν σπέρματα, ἐξ ὧν νέος βλαστὸς καὶ νέα φυτὰ βλαστάνουσιν, ἅτινα πολλάκις ἀγλαότερους καὶ γενναϊότερους παράγουσι καρποὺς, οὕτως ὁ σεβάσμιος Ἀργυρόπουλος ἀπερχόμενος ἐγκαταλείπει καλοὺς καὶ ἀξίους ἀπογόνους καὶ τέκνα· εἰς τῶν υἱῶν του ὁ κ. Ἀριστίδης Δ. Ἀργυρόπουλος ἐξεπαιδεύθη ἐν Μασσαλίᾳ καὶ διὰ τῆς μέχρι τοῦδε σεμνοπρεποῦς καὶ ἀμέμπτου συμπεριφορᾶς του ἐδειξεν ὅτι εἶναι ἄξιος ἀξίου πατρὸς γόνος καὶ ὑπόσχεται πολλὰ καὶ καλὰ ἐν τῷ μέλλοντι ὁ ἀξίολογος οὗτος νέος. Καὶ τοὺς ἄλλους δὲ υἱοὺς του καὶ τὸν ἀνεψιόν του ἐφρόντιτε νὰ ἐκπαιδεύσῃ εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστήμιον ὁ ἀειμνηστος Ἀργυρόπουλος.

Τὴν στέρξιν τοιοῦτου ἀνδρὸς ὠφελεῖ σήμερον οὐ μόνον ὁ Ἀλμυρὸς, ἀλλὰ καὶ ἡ Θεσσαλία σύμπασα.

Ἐπὶ τοῦ τάφου δὲ τοῦ ἀνδρὸς τούτου

βαίνομεν ἔν φιλικὸν σεβασμοῦ καὶ εὐ-
γνωμοσύνης δάκρυ.

Κοιμήθητι τὸν ὕπνον τοῦ διναίου,
πολύτιμε ἄνερ!

Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἄξιμνηστε Δη-
μήτριε Ἀργυρόπουλε!

Γαίαν ἔχοις ἐλαφράν.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 23 Δεκεμβρίου 1878.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΓΕΩΡΓΙΤΗΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

ΕΠΙ ΤΩ: ΠΡΩΩΡΩ: ΘΑΝΑΤΩ: ΤΗΣ

Α. Α.

Μάτην ζητῶ τὴν κάλαμον νὰ χαλιναγωγῶσω,
Εἰς: θλασφημίας, εἰς ἀράς καὶ πάλιν ὀλισθαίνει.
Τῶν τοιμητῶν μου σκέψαν ματαίως νὰ κρατήσω
Ζητῶ τὸν βῶν τὸ πνεῦμά μου ἀνάθεκτον προβαίνει.
Προβαίνει, θέλον τῆς ζωῆς τὸ αἶνιγμα νὰ λύσῃ,
Κ' εἰς τοῦ θανάτου τὴν πυκνὴν σκοτίαν νὰ εἰσδύσῃ.

Χθὲς ἔτι κόρη ἔβαλλε δέκα καὶ ἑξ Μελίων,
Ἀγνὴ, γλυκεῖα, ὡς γλυκὺ μεϊδίμα νηπίου.
Εἰσέτι: μὴ γνωρίσασα τὸν κόσμον καὶ τὸν βίον,
Καὶ ζωῶσα, ὡς τὸ ἄνθος ζῇ, ἐν εὐδαιμονίᾳ.
Ὡς ἄνθος, ναί. πλὴν, ὡς βορρᾶ: ἔκτεινο ἀραρπάξει,
Νόσου πνοὴ τὴν ἥρπασε καὶ χῶμα τὴν σκεπάζει.

Ἀλλὰ λοιπὸν πρὸς τί. εἰπέ, ὦ Πλάστα, ἐγγεινήθη,
Ἀπὸ τοσοῦτο ἔμελλε ἐργαζόμενος νὰ ᾔῃαι;
Ζωὴν ὀλίγην διατί ἡ χεὶρ σου τῇ ἀρνήθῃ;
Καὶ πῶς ἐν ἁφίεστο πῶς δὲν τῇ εἶπας — μένει!
Ὁ ἐπιτρέπων εἰς τὴν γῆν κακοῦργοι νὰ τρυφῶσι...
Πρὶν ζήσωσιν εἰς ἀγῆστοι ἀφίεναι νὰ τρυφῶσι!

Λοιπὸν Θεὸς καὶ Πρόνοια λίξεις κενὰ ἰννοίας;
Λοιπὸν ἔν Ὀν ὑπέρεκτον τὸ σῶμα δὲν διέπει!
Εἰς: μετὰ θύματα λοιπὸν τύχης τυρλῆς, ἀγρίας,
Ἥτις καρπὸς εἰς στεναγμὸς καὶ δάκρυα δὲν ἐλάπει!
Χλεύη καὶ μέλλουσα ζωὴ καὶ ἄδης, ὅλα χλεύη!
Κ' εἶναι μωρὸς ὅστις Θεὸν καὶ Πρόνοια πιστεύει.!!

Ὁ πνεῦμά μου, ποῦ με πλανᾷ! μὴ, μὴ προχώρει,
(στῆθι,

Εἰς αἴθυσσον μὲ ἔρριψας ἀτέμνονα, φοικῶδη.
Ἄν δὲν ὑπάρχῃ τις Θεὸς, ἔν πάντα ἡ.αι μῦθοι,
Ἄφες γὰ μένον ἀγνωστα, νὰ μένον ὀμιχλώδη...

Εἶν' ἡ ἀλήθεια πικρά, ἡδὲα ἡ ἀπάτη...
Ἡ φαντασία ὄνειρα καὶ ἄρροις νὰ πλάττῃ.

ΦΩΤΕΙΝΗ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ

Ὁ νύχτα, γλυκεῖα παρηγορία μου,
Ἀδελφὴ τῆς ψυχῆς μου ἡγαπημένη,
Ἦλα νὰ κλείσῃς σὺ τὰ ἐλέφάρά μου,
Ἦλα νὰ δώσῃς σὺ εἰς τὴν πονεμένη
Ἀνάσσει, φτωχὴ καρδίᾳ μου.
Ἄλλη ἀπὸ ἐσὲ εἰς τὸν κόσμον δὲν μοῦ μένει,
Ἄλλη ἀπὸ ἐσὲ δὲν ἔχω εἰς τὰ δεινὰ μου,
Παρηγορήτρα ἐλπὶδα ἡγαπημένη.

Χάρισέ μου τὸ μαῦρο σκέπασμά σου,
Νὰ διπλωθῇ ἡ ἐλγόμενη ψυχὴ μου,
Πάρε με, νύχτα μου, εἰς εἰς τὴν ἀγκαλιὰ σου,
Καὶ γένου ἐσὺ ἡ ἀγάπη μου ἡ πιστὴ μου.
Σ' τὰ παγωμένα ὀλόμαυρα φτερά σου
Καλλίτερά νὰ δώσω τῇ ζωῇ μου,
Καλλίτερά νὰ πλανηθῇ σιμά σου
Παρά εἰς τοῦ κόσμου τὰ κακὰ τῇ ψυχῇ μου.

Ζάκυνθος, 28 Δεκεμβρίου 1878.

ΔΙΟΝΓΕΙΟΣ ΠΑΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΙΑΚΩΒΑΚΗ ΡΙΖΟΥ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥΛΟΥ.

ΕΙΣ ΙΑΤΡΟΝ.

«Αἰτὸς ὅπου τ' ἀνθρώπων δολοφονοῦς γένος,
ὁ ἱατρὸς Γεωργίος ἐδὼ εἶναι θαμμένος.
Φυλάξου, μὴ τὸν δέχῃς εἰς τὸν ἄδην, Περσεφόνη!
εἶν' ἱκανὸς καὶ τοὺς νεκροὺς νὰ ζαλιθῇ ἀνὰ τὴν.

ΕΙΣ ΑΔΑΦΑΓΟΝ.

«Ὁ πηγαδίστομος Ραζῆς, τῶν τραπέζων ὁ γλάρος,
ἄρ' οὐ τὸν κόσμον ἔφαγε, τὸν ἔφαγε ὁ χάρος.

ΕΙΣ ΤΙΝΑ ΕΜΠΟΡΟΝ

Τὸ δεῖν πρᾶγμα ποῖαν τιμὴν εἰς τὴν δαῖνα πᾶν
(ἔχει
Πῶς τὸ δεῖν νόμισμα εἰς τὴν δαῖνα τόπον τρέχει.
Αὐτὰ σὺ πάντα φροντίζεις, αὐτὰ σὺ ἐξήκουσας,
Πλὴν τί πρᾶγμα ἔχει τιμὴν εἰς τὴν ἄδην δὲν ὀρωτοῦσας.